

Stykke betyder de paagældende sagkyndige, at de skal vise visse Hensyn.

I § 21 kommer vi ind paa et af de meget omstridte Spørgsmaal, Spørgsmaalet om autoriserede Kørrelærere, hvorom der kan siges baade for og imod. Da jeg læste den Affattelse, Landstingsudvalget havde givet denne Bestemmelse, maa jeg sige, at jeg blev ikke saa lidt ked af det, men da jeg kom til § 22 og saa Ændringen der, hjalp det en lille Smule. Jeg er enig i, at den tidligere Ordning med de autoriserede, meget faa Kørrelærere ikke var nogen ideal Ordning, fordi den førte til, at disse faa monopoliserede Mennesker tog saa høje Honorarer. Paa den anden Side at gaa over til den anden Yderlighed og tillade en Mand, der maaske om Formiddagen med Nød og neppe har bestaaet sin Køreprøve, om Eftermiddagen at optræde som Kørrelærer, finder jeg ogsaa forkert. Derfor vil jeg tilstaa, at den Affattelse, Justitsministeren havde givet Lovforslaget ved Fremsettelsen i Landstinget, i og for sig tiltalte mig mere. Men da man i § 22 har indsat den Bestemmelse, at den, der underviser, skal have haft Kørekort i mindst et Aar og have praktisk Øvelse, vil der sikkert ikke være Anledning til at stille Krav om noget som helst andet i saa Henseende.

En af de betydeligste Ændringer, Landstinget har foretaget, er Ændringen i § 24. Jeg vil straks pointere, at jeg for mit Vedkommende vil være med til paa enhver mulig Maade at søge at hindre Folk, der er berusede, i at føre Motorkøretøjer. Med Hensyn til de Straffebestemmelser, der særlig rammer berusede Personer, har jeg intet at føje til, de maa tage Skade for Hjemgæld, men er det nogen heldig Affattelse, man har faaet af § 24? Jeg læser i Landstingsudvalgets Betænkning, at man har ønsket at give den paagældende Vært en Ret til at skride ind, men naar jeg læser Bestemmelsen, som den nu er formuleret, opfatter jeg det, som om man i Virkeligheden har paalagt Værten en Pligt, og dette at paalægge Folk en Pligt til at optræde som Angivere er noget, vi i alle andre Forhold tager Afstand fra. Jeg er bange for, at den Affattelse, Bestemmelsen her har faaet, vil kunne give Anledning til Chikanerier af forskellig Art.

§ 27, saaledes som den var foreslaaet af Ministeren, har gennemgaaet ret betydelig Ændring i Landstinget. Man har foretaget en Nedsikring, og samtidig har man, hvad jeg er mere glad ved, faaet en Simplificering i Forhold til det, der var bestemt i Ministerens Lovforslag, saaledes

at det ene vel i nogen Maade kan bøde paa det andet. Jeg vil derfor for mit Vedkommende ikke gøre store Ophævelser over de ændrede Hastighedsbestemmelser i § 27, men jeg tror nu alligevel, at hvis man havde beholdt de Hastighedsbestemmelser, som den højtærede Justitsminister havde foreslaaet, vilde man være kommet Forholdene nærmere, som de former sig ude i det praktiske Liv, thi der er vistnok ikke ret mange Lovparagraffer, der bliver overtraadt i den Grad som Motorlovens Bestemmelser om Hastigheden.

Maa jeg gøre en Bemærkning til Stykke 4. Der staar, at „paa enkelte Strækninger, hvor Politiet paa Grund af ganske særlige Omstændigheder anser en yderligere Nedsættelse af Kørehastigheden for fornøden, kan denne ved Opslagstavler paabydes“. Jeg vilde have sat Pris paa, om det var blevet ordnet paa den Maade, at Politiet sammen med den motorsagkyndige kunde paabyde Opstillingen af saadanne Tavler. Der hersker en ret stor Vilkaarlighed i saa Henseende ud over Landet; et Sted fastsætter man nogle Hastighedsbestemmelser, andre Steder andre Bestemmelser; enkelte Steder lader man Nedsættelsen af Kørehastigheden gælde for en kortere Strækning, andre Steder for en længere Strækning, i Tilfælde, hvor Forholdene i Virkeligheden er fuldstændig analoge, og det virker jo noget irriterende. Naar man f. Eks. i en Jurisdiktion gaar saa vidt, at man paabyder en Hastighed af 8 km i Timen, kommer man jo ind paa det fuldstændig umulige. Jeg tror, at hvis der var et Samarbejde paa dette Punkt mellem Politiet og de motorsagkyndige, vilde det blive bedre.

Endelig er der Stykke 3 i § 27, hvor der staar: „og Forbikørsel bagfra maa kun finde Sted, naar Vejbanen er fri“. Udtrykket „fri Bane“ finder jeg ikke tilstrækkelig tydeligt, og jeg vilde anse det for noget uheldigt at indføre en saadan Bestemmelse i Loven. Naar man tænker paa Forholdene i Byerne, tror jeg, det vil være vanskeligt at opretholde et saadant Paabud, idet Forbikørsel maa kunne finde Sted, naar Omstændighederne i det hele taget taler derfor. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister, om dette ikke er en Bestemmelse, som vi kunde overveje noget nærmere og faa lidt nærmere præciseret, da jeg tror, den kunde give Anledning til forskellige Chikanerier.

Jeg kan tiltræde den Affattelse, § 28 har faaet. Jeg finder, det er rimeligt, at man giver de kommunale Myndigheder en Ret til at værne om deres Veje, og naar